CICLUL

RĂZVAN HARITONOVICI

În momentul în care ajunse la expansiunea sa maximă, Universul atinse punctul de inflexiune superior şi suferi o modificare vizibilă. Se întoarse pe dos ca o haină prea îndelung purtată şi timpul începu să se scurgă invers, conform noilor legi fizice valabile.

Pământul se adună din cioburile împrăştiate prin galaxie şi-şi retrăi viaţa în sens opus. Succesiunile de momente se repetau într-o ordine regresivă.

Fluviile se retrăgeau spre izvoare.

Ploile ţîşneau din pământ, îndreptîndu-se spre norii plumburii care se împrăştiau apoi, lăsînd loc soarelui. Acesta răsărea, după cum era şi normal, la vest, deplasîndu-se, într-o mişcare aparentă, spre est.

Morţii ieşeau putrezi din mormintele lor, întinereau văzînd cu ochi.

Copiii se năşteau înainte de a fi fost concepuţi, ridicînd astfel mai vechea problemă a paternităţii, dar şi pe cea mai nouă, a maternităţii.

Casele se dărîmau înainte de a fi fost construite şi multe cupluri se despărţeau fără să se fi cunoscut încă.

Sistemele socio-politice cele mai perfecţionate erau înlocuite de societăţi tot mai primitive.

Tehnologiile decăzură, dar oamenii se obişnuiră pentru că aveau o extraordinară capacitate de adaptare. De altminteri în scurt timp nu mai existară oameni ci doar cete, din ce în ce mai răzleţe, de maimuţe, apoi şopîrle, apoi moluşte, apoi...

Trecură milioane de ani şi Universul se contractă la maximum, atingînd cel de-al doilea punct de inflexiune şi atunci se produse marele Bang-Bing.